Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -2 У. 6579/15
23.06.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из с. ..., општина ..., ..., кога заступа адвокат Душан Весковић из Ниша, Цара Душана 54-72, ПЦ „Душанов базар“, II спрат, локал 223, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 111-00-00025/2015-01 од 13.03.2015. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., ..., у правној ствари конкурса за пријем у радни однос, након одржане усмене и јавне расправе од 30.11.2015. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.06.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 111-00-00025/2015-01 од 13.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган, Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу, А.А. из с. ..., општина ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев тужиоца за новчано кажњавање руководиоца органа.

IV О одлуци из става I диспозитива ове пресуде, обавештава се Влада Републике Србије.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена на решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, број ... од 28.10.2013. године, којим решењем је, тачком 1. диспозитива, примљен овде заинтересовани Б.Б. у радни однос на неодређено време, уз пробни рад од шест месеци и обавезу полагања државног стручног испита до окончања пробног рада, на радно место фитосанитарни инспектор, звање саветник,

Одсек фитосанитарне инспекције Ниш, са местом рада у Прокупљу, Управа за заштиту биља у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде, које је систематизовано под редним бројем 146. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде. Тачком 2. диспозитива првостепеног решења, одређено је да је заинтересовани дужан да ступи на рад у року од осам дана од дана коначности решења. Тачком 3. диспозитива првостепеног решења, одређено је да права и дужности из радног односа у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде, заинтересовани стиче од дана ступања на рад, о чему ће бити донето посебно решење.

У тужби против оспореног решења и на расправи, тужилац наводи да је једини од предложених кандидата испуњавао услове из огласа, будући да има положен државни стручни испит. Додаје да је конкурс незаконито прописао могућност да се за пријем у радни однос на пословима фитосанитарног инспектора изабере лице без положеног државног стручног испита, када је одредбом члана 90. став 3. Закона о здрављу биља, положен државни стручни испит изричито прописан као један од услова да би лице обављало те послове. Сматра да је у истом смислу повређена и одредба члана 72. став 2. Закона о средствима за заштиту биља. Посебно истиче да је оспорено решење донето противно схватању Суда изнетом у пресуди II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године. Указује да околност да је заинтересовано лице, у међувремену у остављеном року, положило државни стручни испит није од значаја на законитост решења о избору донетог 28.10.2013. године. Ово због тога што у то време заинтересовани није имао положен државни стручни испит, а самим тим није испуњавао услове из огласа. Предлаже да Суд спор реши у пуној јурисдикцији у смислу одредбе чл. 43. Закона о управним споровима или ако нађе да за то нема услова поступи у смислу чл. 70 истог Закона, тако што ће уважити тужбу, поништити оспорено решење и предмет вратити туженом органу на поновни поступак, те истовремено новчано казнити руководиоца органа и обавестити орган који врши надзор о активном непоступању туженог органа по пресуди овог суда, као и да обавеже тужени орган да му надокнади трошкове спора за: састав тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара, за данашњи приступ адвоката на расправу, у износу од 18.000,00 динара, као и трошкове судских такси за тужбу и одлуку суда у износу прописаном Законом о судским таксама.

Тужени орган је Суду доставио списе предмета и одговор на тужбу, у коме остаје код оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу.

Заинтересовано лице је дало одговор на тужбу, у коме сматра да је оспорено решење донето у свему на законит начин, а да је он у остављеном року положио државни испит. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Управни суд је у присуству тужиоца, пуномоћника тужиоца, у одсуству заинтересованог и туженог, који су уредно позвани, одржао усмену, јавну расправу применом одредбе члана 34. став 1, Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), ради разјашњења стања ствари.

Према оцени Суда, основано тужилац тужбом и на расправи указује да тужени орган оспореним решењем није поступио по примедбама изнетим у пресуди Управног суда II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку извршења пресуде Управног суда, придржавајући се примедаба и правног схватања Суда, као обавезних, у смислу члана 69. Закона о управним споровима, оценио жалбене наводе тужиоца, као несноване, а којима оспорава примљеног кандидата, овде заинтересованог, будући да нема положен државни стручни испит. Ово с разлога, јер је и у напоменама текста огласа о јавном конкурсу, назначено да кандидати који први пут заснивају радни однос у

државном органу подлежу пробном раду у трајању од шест месеци и да се кандидати без положеног државног стручног испита примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Тужени орган закључује да је основни циљ јавног конкурса да се попуни извршилачко радно место са извршиоцем које ће са успехом обављати послове радног места. Даље, наводи да је неспорно да је за рад у органима државне управе потребан државни стручни испит. Међутим, Закон о државним службеницима одређује изузетак од правила у случају када се врши пријем у радни однос путем конкурса, где се предвиђа могућност пријема кандидата који у тренутку конкурисања нема положени испит, према законском основу како је горе наведено. Чињеница да је у овом конкурсу примљени кандидат у односу на тужиоца остварио боље укупне резултате, односно просечну оцену, јасно је да је њоме руководилац одредио избор кандидата, а не због чињенице поседовања или непоседовања државног испита. По оцени туженог органа, када се посебно узме у обзир сврха конкурса, произлази да државни стручни испит не може чинити предност једног кандидата у односу на другог, јер он представља општи услов за пријем у радни однос, тако да не може бити и одлучујући за одабир правог кандидата са Листе, који треба да се изабере искључиво на основу показаних резултата у изборном поступку.

Пресудом Управног суда II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године, у чијем извршењу је донето сада оспорено решење, поништено је претходно решење туженог органа због битне повреде одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10). Ово с тога што, тужени не наводи конкретне доказе на основу којих је утврдио чињенично стање у овој управној ствари при одлучивању о жалби тужиоца, односно о његовим наводима који се односе на неиспуњавање услова конкурса од стране изабраног кандидата у погледу положеног државног испита, радног искуства и стручности. Дато образложење од стране туженог органа је, у односу на одлучујућу чињеницу да ли је изабрани кандидат испуњавао услове конкурса, контрадикторно, па при чињеници да заинтересовани, у време конкурса није имао положен државни испит, јасно је, да је тужилац, будући да је имао положени државни испит, што међу странкама није спорно, испуњавао опште услове конкурса, а што је у складу и са одредбом члана 90. став 3. Закона о здрављу биља („Службени гласник РС“, 41/09), којом је изричито прописано да послове фитосанитарног инспектора може да обавља дипломирани инжењер пољопривреде, смер заштите биља, воћарско виноградарски, ратарски или општи са најмање три године радног искуства и положеним државним стручним испитом, те одредбом члана 72. став 2. Закона о средствима за заштиту биља, којом је прописано да послове фитосанираног инспектора у области средстава за заштиту биља може да обавља и дипломирани инжењер заштите биља, односно дипломирани мастер, са најмање три године радног искуства и положеним државним стручним испитом. У наведеној пресуди, Суд је посебно ценио навод туженог органа да је конкурсом предвиђена могућност да кандидати који немају положен државни стручни испит могу да се приме на рад под условом да положе државни стручни испит до окончања пробног рада, али налази да је та могућност, која је наведена у напомени конкурса, дата за случај да се на конкурс не јаве кандидати који имају положен државни стручни испит.

Имајући у виду наведену пресуду Суда, као и разлоге дате у образложењу оспореног решења, Суд налази да је тужени орган, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, својим активним непоступањем поступио противно примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године, стим што Суд није пресудом сам решио управну ствар, будући да то није могуће због природе ствари.

Са изнетих разлога, Управни суд је тужбу уважио и поништио оспорено решење, одлучујући као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 46. став 2. и члана

42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09). У извршењу пресуде тужени орган донеће ново и на закону засновано решење, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1, члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), а које се сходно примењују, у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац у вези са покретањем спора, имао трошкове за састав тужбе и приступ адвоката расправи, које је Суд на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), одредио у износу од 16.500,00 динара, за састав тужбе и у износу од 18.000,00 динара, за приступ расправи, као и за судске таксе према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...106/15), за подношење тужбе, у износу од 390,00 динара и одлуку Суда, у износу од 980,00 динара, досуђујући трошкове управног спора у укупном износу од 35.870,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за кажњавање руководиоца органа, у смислу одредбе члана 75. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд налази да захтев није дозвољен.

Одредбом члана 75. став 2. Закона о управним споровима, прописано је да ће суд руководиоцу органа који није поступио по пресуди, у смислу члана 71. став 1. и члана 71. овог закона, решењем изрећи новчану казну и износу од 30.000 до 100.000 динара.

Према становишту суда, решење о новчаном кажњавању руководиоца органа, у смислу члана 75. став 2. Закона о управним споровима, суд доноси по службеној дужности, па је захтев странке за кажњавање руководиоца органа, са позивом на наведену одредбу Закона, недозвољен, због чега је Суд одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

Како је тужени орган после поништења управног управног акта донео управни акт противно примедбама изнетим у пресуди Управног суда II-1 У. 2573/14 од 12.02.2015. године, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, то је Суд, сагласно одредби члана 70. став 4. истог Закона, одлучио као у ставу IV диспозитива пресуде, и о случају из става 1. истог члана закона известио орган који врши надзор над радом органа.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 23.06.2016. године, II-2 У. 6579/15

Записничар,
Сандра Пауновић,с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ/РР